

ты, кои-то знаменѣватъ потоцы-тѣ на благодать-та, кои-то трѣба да текѣтъ отъ неговы-тѣ уста; послѣ това излѣзватъ на амвонъ-а, та най старый-а дава на новый-а кладика жезлъ, и го поучава пастирски, а той тогава благословава народъ-а.

Писмо 21.

Вечь ти казахъ сичко, кое-то като мирскій человекъ могъ да знае за светы-тѣ тайны, и то по вече са придържахъ за възкашны-тѣ обичаи нежели за догматы-тѣ. Но пакъ желаю да река нѣщо за калѣгерство-то, кое-то, истина, не спада междѣ тайны-тѣ, но по нѣкой пѣть ги допизнава, защо-то е то приготвеніе за по голѣмы чиновъ свещеннически, и по томъ е дѣховно обрѣченіе съ христа, а зарадъ голѣмы-тѣ закѣти неговы дѣматъ го скети отцы и второ крещеніе.

Споредъ примѣръ-а на великій-а пѣстинникъ Иліа, кой-то са удостои да види славѣ-тъ на преображеніе-то на тагорскѣ-тъ горѣ, и споредъ примѣръ-а на Іоанна Предтеча, кой-то е, споредъ дѣмы-тѣ христовы, найголѣмъ отъ сички-тѣ отъ женатѣ рождены, поченахъ пѣрки-тѣ пѣстинницы христіански да търсѣтъ самотѣ, да бы, като са отдалечихъ отъ искѣшеніа-та и напасти-тѣ на бого-незнакѣній-а свѣтъ, къ молитвы-тѣ гледали господъ както ангели-тѣ на небеса-та. Тѣ послѣдшахъ апостола Павла, кой-то, като видѣ напредъ негод-